

DE BURGEROORLOG IN CHINA

Het is nog geen twee jaar geleden, dat na de val van Yenan, de „hoofdstad“ van het communistische China, Tsjiang Kaj Tsjek de definitieve nederlaag van de communisten binnen enkele maanden voorspelde. Deze voorspelling is niet meer waard gebleken dan de vele soortgelijke aankondigingen van Hitler en zijn generaals. Want niet alleen is de strijd tegen de communisten nog steeds niet geëindigd, hij heeft zelfs een verloop genomen, dat voor het nationalistische China weinig minder dan catastrofaal is. Met Moekden is het laatste bolwerk der nationalististen in Mandjoerije gevallen. In twee Noordelijke havens werden de nationalististen ingesloten en zij moesten van hieruit, met achterlating van vele kostbare voorraden, hals over kop wegtrekken. Een belangrijk deel van hun legermacht is verloren, of wordt met vernietiging bedreigd. Peiping en Tientsin, de beide grote steden van het Noorden, zijn praktisch afgesneden en zullen slechts met moeite tegen de communisten kunnen worden verdedigd. Nanking zelf komt in de gevarezone te liggen.

Deze gang van zaken is des te opmerkelijker, omdat het nationalistische China gedurende deze gehele periode gebruik heeft kunnen maken van de hulp van het machtige Amerika. Wel zijn er geen omvangrijke Amerikaanse troepenafdelingen in de strijd gebracht — er waren slechts enkele afdelingen beveiligingstroepen en zelfs deze zijn voor het grootste deel teruggetrokken — maar Amerika heeft daarentegen rijklijk gesteund door crediten, wapenen en munitie, scheps- en vliegtuigrumtes en niet in de laatste plaats door officiers- en manschapsopleiding. Natuurlijk is het mogelijk, dat ook Rusland van de andere kant de communisten steunt, al ontbreken de gegevens daarover bijna geheel. Het feit, dat nog geen officiële beschuldigingen tegen Rusland zijn geuit, zou men zelfs bijna als een bewijs van het tegendeel kunnen opvatten. In elk geval is het een feit, dat de weerstandskracht van het nationalistische China, zelfs met alle Amerikaanse hulp, slechts zeer gering blijkt te zijn.

In Amerika is men zich van deze toestand zeer goed bewust en men geeft de schuld aan de omvangrijke corruptie in het China van Tsjiang Kaj Tsjek. Van corruptie te spreken betekent echter

een totale miskenning van de situatie. „Corruptie“ is de aanduiding van een misbruik maken van macht of positie voor eigen voordeel, het is een uitwas van een regeer- of uitbuitingsstelsel waarin als regel een dergelijk optreden niet wordt toegelaten, en waar het door controlemaatregelen kan worden tegengegaan. In China kan men het zich persoonlijk en onrechtmatig verrijken van ambtenaren geen „corruptie“ noemen, want het is geen uitwas van het uitbuitingsstelsel, maar de kern ervan. In China is reeds sinds onheugelijke tijden het staatsapparaat de belangrijkste uitbuiting. De toeïgening van het product van de boeren vindt plaats via een hiërarchie van ambtenaren, die ieder zo groot mogelijke hoeveelheden product van hun onmiddellijke ondergeschikten afpersen, om hiervan zo veel mogelijk in de eigen zak te doen verdwijnen en zo weinig mogelijk naar boven af te dragen. Wie aan het toeïgeningsrecht van de ambtenaren tomt, snijdt de toevoer voor het gehele staatsapparaat af en doet de centrale staatsmacht los in de lucht hangen. Zowel voor zijn voorziening als ook voor zijn daadwerkelijke ondersteuning is het staatsapparaat geheel afhankelijk van deze klasse van ambtenaren, evenals van de particuliere uitbuiters, grondbezitters en kooplieden. In tijden, waarin het economische en politieke leven van het land is ontworcht, neemt dit alles nog veel grotere vorm aan. De controle van boven af op de ambtenaren neemt af, de onzekerheid in de positie van iedere enkeling maakt, dat men het maximale profijt moet zoeken van elk mogelijk voordeel, zodat de afpersing van de boeren ongekende vormen aanneemt. Het centrale staatsapparaat, dat zijn inkomsten ziet opdrogen en vanwege het onderhoud van het leger en om andere redenen zijn uitgaven ontzaglijk ziet stijgen, neemt zijn toevlucht tot de bankbiljettenpers. Een ontzaglijke inflatie gaat over het land, ontworcht het goederenverkeer, maakt de slechts weinig verhoogde salarissen der ambtenaren waardeeloos en dwingt deze meer dan ooit hun toevlucht te nemen tot afpersing en corruptie. Voeg hierbij de rivaliteit van de onderscheiden legerhoofden, die voortdurend klaar staan hun eigen macht ten koste van anderen over grote gebieden te vestigen, die legers verzamelen door aan van het land ge-

vluchte en tot wanhoop gedreven boeren het recht tot plunderen te geven, die de toewijzingen voor het leger in eigen zak doen verdwijnen en zwart verhandelen, en die door de centrale regering voortdurend tegen elkaar worden uitgespeeld en in evenwicht gehouden, opdat niet één van hen de anderen zal onderwerpen en de macht van de centrale regering zelf bedreigen. Tel dit alles tezamen, en voeg hierbij de verwoesting van het land en men zal iets begrijpen van de ontevredenheid onder de bevolking, niet alleen bij de zwaar uitgebuite boeren, maar ook bij de uitgemergelde koelies en de verhongerde intellectuelen, voor zover dezen niet direct in het staatsapparaat zijn opgenomen. Men kan dan ook begrijpen, hoe wankel de sociale grondslag van het regiem van Tsjiang Kai Tsjek is. Tijdens de oorlog tegen Japan werden de door Amerika verzonden wapens clandestien versjaferd aan de Japanners. Het Chinese leger moest het zonder enige moderne uitrusting stellen. Van de aan het eind van de oorlog verzonden UNRRA-voorraden belande 50% in de zwarte handel, de rest lag in de pakhuizen te verrotten. Niets, of vrijwel niets kwam in de distributie. In de steden wordt de levensmiddelenvoorziening van de bevolking beheerst door inflatie en woeker. Daarom is Amerika ook niet in staat Tsjiang Kai Tsjek effectief te steunen. Alles wat wordt gezonden, verdwijnt in het moeras. En toch kon men aan deze „corruptie“ geen einde maken, want hierdoor zou de ruggraat van het Chinese uitbuitings- en regeer-systeem worden gebroken. De communistische opstand zou in geheel China een feit zijn.

In het communistische gebied is het oude uitbuitingsstelsel vernietigd. Er is dan ook een wijd-verbrede en diepe sympathie met dit communisme, ook in het land rondom en bezuiden de Yang Tse Kiang. Een sympathie, die doorwerkt tot in de onderste lagen van de Kuo Min Tang zelf. Daarom kan Tsjiang Kai Tsjek zich ook slechts met de grootste moeite handhaven, met behulp van zijn legermacht en met Amerikaanse steun. Meer dan zich te handhaven kan hij echter niet hopen, want hij vertegenwoordigt een verouderd en innerlijk vermolmd systeem en tegenover hem staat de sociale revolutie. Wanneer de buitenlandse hulp niet in steeds groter omvang wordt verleend, zal het regiem van Tsjiang Kai Tsjek door de in- en uitwendige druk van deze revolutie worden omvergeworpen.

Presidentsverkiezingen in de Verenigde Staten Vervolg van pag. 2 1e kolom

die, door hun bekendheid met de wereld buiten Amerika, zich meer zorgen maken over de wereldsituatie. De beide grote partijen, de Republikeinen en Democraten zijn het op het gebied der buitenlandse politiek volkomen eens.

Een laatste opmerking geldt de situatie in het Zuiden, het land van de anti-neger-wetgeving. Truman had in zijn verkiezingsprogramma, vermoedelijk met het oog op de concurrentie van Wallace, een programma van burgerlijke vrijheden voor de negerbevolking der Zuidelijke staten opgesteld. De rebellie van de Zuidelijke Democraten tegen dit programma is thans een definitieve mislukking geworden. De toekomst zal leren, of dit „vrijheids-program“ van Truman meer was dan een verkiezingsgebaar.

„Met taai geduld uit de schuld.“
Geeft Uw bijdragen voor „Spartacus op de Vesuvius.“
Adres: Jac. Rijpkema, den Haag,
Stortenbekerstraat 7.

nog eens nagaan, of hij of zij voor „Spartacus op de Vesuvius“ nog wat kan doen. Gedachtig aan het fragment, dat wij uit Koestler's boek „Spartacus“ eens onder de streep afdrukten, zeggen wij tot al onze makers: ook de moderne Spartacus wil de Vesuvius eens verlaten. Wij moeten, symbolisch gezien, een stad, een vaste plaats hebben, opdat onze ideeën de wereld kunnen veroveren. Alle bewuste moderne slaven moeten ons daarbij helpen.

In de plannen die werden vastgesteld, komt voor een actie voor de versterking van de krant door opvoering van het lezerstal.

Ingaande deze week zenden wij aan een groot aantal adressen enige weken de krant toe. Daarna willen wij een beroep op hen doen, om zich op de krant te abonneren. Ons eerste verzoek richt zich tot alle Spartacus-vrienden. Helpt ons aan meerdere adressen. Het tweede verzoek is het volgende: Het kan, nadat wij een maand profnummers zonden, van groot belang zijn, dat een laatste duwtje wordt gegeven om de oogst binnen te halen. Willen degenen, die ons daarbij willen helpen, dit even mededelen aan de administratie van Spartacus? Wij verschaffen hun dan enige adressen in de plaats van hun inwoning, opdat zij deze proefabonnees eens opzoeken.

In dit plan past een ander. In enige plaatsen zijn plannen in voorbereiding om na een maand alle proefabonnees schriftelijk uit te nodigen, om een bijeenkomst bij te wonen. Willen al onze vrienden zich eens afvragen, in alle plaatsen van het land, in hoeverre zij ons daarbij kunnen helpen? En wanneer zij menen, dat zij iets kunnen doen, is een klein berichtje aan de administratie voldoende, om het contact te leggen.

Het kan geen kwaad, in dit verband nog eens op te merken, dat de Communistenbond „Spartacus“ niet wil zijn een bijzondere politieke partij,

die streeft naar de vorming van eigen macht. De Spartacisten willen slechts zijn een actieve, georganiseerde, groep strijdbare arbeiders, die weten, dat hun inzichten voor de schepping van een nieuwe arbeidersbeweging van waarde zijn en die dus pogen, door het uitdragen van hun inzichten en hun persoonlijke activiteit, die nieuwe arbeidersbeweging te bevorderen.

Ook andere plannen werden op de conferentie besproken. Een daarvan is, dat wij in de naaste toekomst ons bezig zullen houden met het uitgeven van manifesten enz. bij actuele gebeurtenissen. Maatregelen zijn besproken, om dit zowel plaatselijk als georganiseerd-landelijk te verwelkomen. Het zal duidelijk zijn, dat het hierbij vooral aankomt op het initiatief van alle werkgroepen en kernten.

Laten wij nu dit overzicht besluiten met het plan inzake de bevordering van eigen politieke ontwikkeling. Plannen zijn besproken en in voorbereiding om periodiek in verschillende plaatsen en streken scholingsbijeenkomsten te beleggen. Het ligt in de bedoeling in die bijeenkomsten een onderwerp te behandelen, dat als een combinatie is te zien van de boekwerken „De Arbeidersraden“ en „De grondbeginselen van de Communistische productie en distributie“. Dit zal gepaard gaan met het uitgeven van een syllabus.

Zodra mogelijk volgen daarover nadere mededelingen. Wie voor dit werk belangstelling heeft, doet goed daarvan reeds nu kennis te geven aan het bekende adres.

Zie hier een kort verslag van het besprokene op organisatorisch gebied. Leden en vrienden van Spartacus, een nieuwe frisse geest waakt door ons werk. Helpt ons te bouwen aan de nieuwe arbeidersbeweging, de beweging van de arbeiders zelf.

20 NOVEMBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 46

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f. 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Strijd om de Centrale Wereldbeheersing

De tegenwoordige wereld staat geheel in het teken van de tegenstelling tussen Amerika en Rusland en de dreiging van de derde wereldoorlog. Terwijl beide machten er voortdurend op uit zijn de tegenstander als de uitsluitend schuldige voor deze situatie aan te wijzen en zichzelf als de apostel van de eeuwige en rechtvaardige vrede voor te stellen, hebben wij steeds het standpunt ingenomen, dat van eenzijdige, ja, zelfs van collectieve schuld niet kan worden gesproken, maar dat de gehele ontwikkeling een noodzakelijk gevolg is van de bestaande kapitalistische verhoudingen. Alleen het optreden van een derde macht, die niet aan het voortbestaan van deze kapitalistische verhoudingen is gebonden, kan daarom deze ontwikkeling doorbreken en een Derde Wereldoorlog verhinderen. Zo verschijnt de strijd van de arbeidersklasse als de enige kracht die in staat is een nieuwe oorlog te verhinderen. Maar daartoe moet zij uitgroeien tot zulk een omvang en zulk een diepte, dat zij buiten het raam van de kapitalistische verhoudingen treedt.

Dergelijke algemene beschouwingen zijn echter niet voldoende om het gestelde vraagstuk tot een oplossing te brengen. Ieder revolutionair leeft dagelijks met het besef, dat de revolutionaire bewegingen die na de Eerste Wereldoorlog zijn uitgebroken in hun eerste begin zijn blijven steken, terwijl na de Tweede Wereldoorlog van dergelijke grote bewegingen zelfs geen sprake is geweest. Ook thans zijn de bewegingen nog zeer beperkt en van enkele van de belangrijkste landen kan men zeggen, dat de arbeidersklasse daar schijnbaar nauwelijks door de druk van deze wereldproblemen wordt beroerd. Daartegenover is de macht van de grote kapitaal machten, zowel die van Amerika als die van Rusland, ontzaglijk versterkt en in hun overheersing over de arbeidersklasse, zowel materieel als geestelijk bijna

volkomen. Onder deze verhoudingen schijnt het denkbeeld van een algemene revolutionaire beweging, die de macht van het kapitalisme zou doorbreken en een Derde Wereldoorlog tegenhouden, bijna waanzinnig. Het schijnt als de strohalm voor de drenkeling, waaraan hij zich vastklampt, maar die hem toch voor verdrinking niet kan behoeden.

Het is dan ook heel goed te begrijpen, dat vele revolutionairen de moed laten zakken en zich bij de reformistische vleugel van de arbeidersbeweging aan gaan sluiten of zich verliezen in abstracte bespiegelingen „hoe het eigenlijk zou moeten“, daarbij de werkelijke strijd van de arbeiders de rug toekierend. Maar de arbeidersklasse is nu eenmaal gedwongen zich te verweren en haar strijd voort te zetten, ook als vroeger actieve revolutionairen zich ontmoedigd hiervan afwenden. Er is dan ook geen verontschuldiging voor deze apathische houding, daar de arbeidersklasse als geheel de strijd — een directe levensnoodzaak — niet op kan geven. Wel is men gerechtigd zich af te vragen, of de tegenwoordige strijd van de arbeiders nog de mogelijkheid in zich draagt uit te groeien tot een werkelijke revolutionaire beweging of dat zij — zo als velen menen — slechts het nagloeien is van een vroegere periode, waarin deze strijd nog van betekenis was, terwijl ze nu op het punt staat in machteloosheid onder te gaan.

Het heeft geen zin, zich van dit probleem af te maken door tirades over het noodzakelijk „vertrouwen in de arbeidersklasse“, over „revolutionair élan“ of over „geloof in het socialisme“. Het probleem is er en de ontmoediging over het uitblijven van grote bewegingen vreet door als een kanker in de rijen der revolutionairen. Het enig mogelijke antwoord op een dergelijke situatie is een nieuwe analyse van de maatschappelijke verhoudingen en een nieuwe bezinning op de voor-

waarden en de problemen van de revolutionaire strijd.

En inderdaad is een dergelijke nieuwe analyse zeer dringend nodig. Want de Tweede Wereldoorlog en ook de hierop volgende periode van drie jaar, heeft veranderingen in de wereld teweeg gebracht, waardoor men niet eenvoudig met de oude opvattingen kan blijven verder werken. De Tweede Wereldoorlog heeft grenzen weggevaagd en andere torenhoog doen rijzen. Hij heeft grote machten als Duitsland en Japan vernietigd, heeft het Britse Wereldrijk doen uiteenvallen en heeft in het algemeen de wereld verdeeld tussen twee, elkaar vooral in de grensgebieden bestrijdende wereldmachten. Maar dit alles zijn slechts de uiterlijke, de staatkundige veranderingen. Tegelijkertijd vinden echter in grote gebieden van de wereld ingrijpende sociale veranderingen plaats. In Oost-Europa wordt de oude, half-feodale landadel vernietigd en wordt het gehele agrarische leven omgewenteld. De veranderingen in de industrie zijn niet minder ingrijpend: China en geheel Oost-Azië zijn het toneel van enorme maatschappelijke transformaties. Ook in West-Europa vinden grote veranderingen plaats. De beide landen, Amerika en Rusland zelf, kunnen de terugslag van deze gebeurtenissen niet ontgaan.

Over het algemeen gaan deze veranderingen niet gepaard met revolutionaire bewegingen van grote omvang en zeker kan men ze niet als een „groei naar het socialisme“ kenschetsen, zoals dat van reformistische — of, waar het Oost-Europa betreft — van stalinistische zijde zo graag wordt gedaan. Maar toch blijft het een feit, dat oude, sinds eeuwen bestaande verhoudingen worden ontworcht, waardoor de gehele maatschappij in beweging geraakt. Hierdoor ontstaan geheel nieuwe perspectieven voor de arbeidersbeweging, die we slechts kunnen begrijpen, wanneer we deze veranderingen in hun werkelijke gedaante beschouwen.

De drijvende kracht achter al deze veranderingen is, dat de maatschappelijke productie bezig is de wereld tot een zodanige eenheid aaneen te smeden, dat voor de talloze verschillen in sociale structuur geen plaats meer overblijft. Het Russische staatskapitalisme neemt grote delen van

Europa en wellicht van Azië in zijn uitbuitingsfeer op en het tracht de sociale verhoudingen in deze gebieden zodanig om te vormen, dat ze geheel aan de Russische zijn aangepast. Hetzelfde vindt plaats vanuit Amerika t.o.v. West-Europa en de onder Amerikaanse invloed staande Aziatische gebieden. Wat hier thans gebeurt, verschilt principieel van wat plaats vond in de klassieke imperialistische periode, voor en na de Eerste Wereldoorlog. Toen ging het nog slechts om het scheppen van afhankelijke gebieden, koloniën, waar men grondstoffen vandaan haalde, markten schiep voor in het moederland geproduceerde gebruiksartikelen of waar men zelfs een op het verwerken van de koloniale grondstoffen gerichte industrie in het leven riep. Ondanks de economische en politieke afhankelijkheid van deze koloniale en half-koloniale gebieden werd toch de levenswijze van de inheemse bevolking hier slechts zeer oppervlakkig door geraakt. De sociale structuur van deze landen bleef in hoofdzaak onaangestast. Het koloniale systeem tegde wel op de uitbuiting van de inheemse bevolking, maar evenals elke bloedzuiger, bleef het aan de oppervlakte. Ook al bracht het deze bevolking tot grotere en steeds grotere ellende, het bracht slechts weinig verandering in het mechanisme van de uitbuiting en liet de sociale structuur van het koloniale gebied in hoofdzaak onaangestast. De weinig elementen van zuiver kapitalistische exploitatie waren a.h.w. bovenop de oude vormen van samenleving geplant, terwijl de grote miljoenenmassa op de oude wijze voortleefde.

Stellig kan men reeds in de periode van het klassieke imperialisme uitzonderingen op deze regel constateren. Het is echter eerst in de tegenwoordige fase van de ontwikkeling dat deze „uitzonderingen“ zo algemeen worden, dat zij het beeld geheel en al gaan beheersen. Het kapitalisme kan nu niet langer volstaan met het scheppen van enkele kapitalistische centra van uitbuiting in overigens volgens de oude tradities voortlevende gebieden. Thans staat de algehele omwenteling van de sociale verhoudingen in deze gebieden op het programma. De z.g. „nationale revoluties“ in de vroegere koloniale landen hangen daar onmiddellijk mee samen, want zij brengen tot uiting, dat in deze landen zelf machten zijn gegroeid, die zich niet meer in de traditionele maatschappijvorm kunnen schikken.

Vanuit twee centra van wereldmacht en kapitaalorganisatie, vanuit Amerika en Rusland, voltrekt zich thans het proces van de centrale beheersing van de productie en van de uitbuiting. De gebieden, die vanuit deze beide machtscentra worden „veroverd“, of ze nu liggen in Europa, in Azië, dan wel in Zuid-Amerika of zelfs in Afrika worden gedwongen, in langzaam of in sneller tempo, hun uitbuitingsorganisatie met dat van de overheersende macht te versmelten en hun sociaal-economische systeem hiermede gelijk te schakelen. Zo wordt gestreefd naar de

Vervolg op pag. 3, 3e kolom

De structuur van het huidige kapitalisme

II

Discussie.

Dit alles werd besproken ter inleiding van het beraadslagen over de positie en de strijd van de arbeidersklasse. In de gevolgde discussie werd daarnaast een belangrijk punt in het midden gebracht.

De inleiding was in het algemeen gebaseerd geweest op Europa. Reeds daarbij rijst de vraag, of het verlenen van leningen en schenkingen door Amerika, maar steeds door kan gaan. Het inpompen van goederen ook ver buiten Europa doet toch de kwestie rijzen, dat het kapitalistisch systeem in het algemeen van betaling van de leveranties zal moeten uitgaan. Een vrij ruilverkeer is voorts toch wel nauw verbonden met een vrij deviezenverkeer. Maar een opbouw van West-Europa zal door dat laatste zeker niet mogelijk worden gemaakt. Reeds dat alles geeft aanleiding ons af te vragen of de positie van Amerika wel zo sterk is als bij de inleiding werd verondersteld.

Maar dit laatste wordt nog dubieuzer wanneer men let op de toestand in China. Tegen de hiërarchische staatkundige opbouw aldaar, waar vele lagen van ambtenaren en militairen de honderden miljoenen arme boeren uitbuiten, komt die grote massa voortdurend meer in verzet. De positie van Tsjang Kai Tsjek en zijn gehele staatkundige en economische organisatie, die door en door corrupt is, wordt op de duur onhoudbaar. Onttrekt Amerika dit stelsel zijn steun,

dan wordt de val bespoedigd. Dit geeft aan het politieke aspect een totaal ander beeld.

In het algemeen stuit Amerika met zijn pogingen tot kapitaals-expansie op de moeilijkheid, dat de klassetegengelingen in de verschillende delen van de wereld tot ontploffing moeten komen wanneer de heersende laag (het corrupte beambtendom in China, de particuliere kapitalisten in Europa, de militaire regeringen in Zuid-Amerika) wordt uitgeschakeld. Daardoor is Amerika gedwongen deze verouderde instellingen in bescherming te nemen, maar daardoor wordt een succesvolle reorganisatie van de productie onmogelijk. Zo stuit het Amerikaanse kapitaal op de grenzen van zijn expansiemogelijkheid en is het in werkelijkheid de dreiging van de sociale revolutie in de wereld, die dit veroorzaakt.

De strijd van de arbeidersklasse.

De verdere discussie betrof in sterke mate vragen hoe de arbeidersklasse onder al deze omstandigheden haar strijd moet voeren. Duidelijk werd nog eens, hoe onze propaganda zich er vooral op moet richten aan de klasse duidelijk te maken wat socialisme is, een maatschappelijke orde waarin de werkers zelf de productiemiddelen in handen hebben en dus de productie beheersen. Alleen wanneer dit duidelijk wordt, dan zijn de voorwaarden geschapen voor zelfstandige klassebewegingen. Dan zal de klasse zich niet meer lenen als hulpstroop van enige kapitalistische macht, hetzij staatskapita-

listisch of monopolie-kapitalistisch. De economische omstandigheden zullen overal de uitbuiting dwingen de weg van het verzet tegen de orde, ook de staatsorde, in te slaan.

Strijd om de orde.

Daarbij rijst de vraag, hoe de strijd om hoger loon, die reeds in wezen is een strijd om goederen, om de producten, zich verheffen kan tot een strijd om de orde. Reeds zijn daarvoor verschillende voorwaarden aanwezig. Elk arbeidersverzet moet zich steeds positiever tegen de regering, ja tegen de staat keren, hoe ook zulk een regering is gevormd. Bij stakingen met bedrijfszetting, in tijden van algemene actie der arbeiders, moet de gedachte aan het zelf onderhouden van de productie en de onderlinge uitruil eens gaan groeien. Maar in zulke verhoudingen nadert men een revolutionaire situatie en wij zijn ons zeer bewust van de moeilijkheden die verbonden zijn aan de doorvoering van zulk een eigen productie- en ruilorganisatie in de strijdposities.

Denken wij b.v. aan een toestand waarin voornamelijk de arbeiders van de zwaar-industrie, automobielen-industrie en dergelijken betrokken zijn. Aan wie moeten zij in zulk een periode doorleveren. Echter, naarmate de arbeiders zich bewust worden van de algemene politieke toestand en van het feit dat zijzelf in plaats van gebruiksgoederen, oorlogsproducten, of goederen voor het militarisme bestemd, fabriceren en transporteren, kan het verlangen in hen groeien, controle te verkrijgen over productie en bestemming der producten. Langs die

weg kan de strijd om het bestaan worden opgeheven tot een etappes-gewijze strijd om de orde. Zo wordt de strijd tegen het militarisme tegelijkertijd van een humanistisch-individueel-optreden en weigeren, tot een deel van de collectieve strijd van de klasse.

Nog kwamen verschillende andere problemen in behandeling. Het merendeel moest onafgewerkt blijven, door gebrek aan tijd. Later zal daaraan weer aandacht moeten worden besteed. Zo werd ook de vraag opgeworpen, hoe een arbeidersklasse onder afwijzing van de gehele gedachtenconstructie die verbonden is aan de dictatuur van het proletariaat van de revolutionaire staatsocialisten (Leninisten), haar houding zal moeten bepalen, wanneer een deel van het klein-boerendom — nog veel voorkomende in Frankrijk — weigert en geestelijk ook niet in staat is tot medewerking aan de opbouw van een gemeenschap van vrije en gelijke producenten en daarmee de nieuwe groeiende orde met ondergang bedreigt.

En tenslotte werd ook aandacht besteed aan het werk van vandaag, het werk van ieder dag. Al waren er nog enkele twijfels over de werkmethode die door de Spartacisten gevolgd moet worden, zowel in het bedrijfsleven als in organisaties als het O.V.B., in het algemeen bleek hier reeds een grote eenstemmigheid te bestaan. Dat trouwens bewijst ook ons gehele optreden.

Wij achten het gezien de vele artikelen, die daarover de laatste tijd in ons weekblad zijn verschenen en nog zullen komen dan ook niet nodig daarover meer in dit verslag mede te delen.

Alles bijeen was de Zondagzitting van onze conferentie aldus een buitengewoon geslaagde. Er is verheldering op vele punten gekomen. En de vraagstukken, die nog ter behandeling blijven, zullen hopen wij in de komende maanden in de kernen en werkgroepen op zodanige wijze worden besproken, dat zij elk afzonderlijk met een grote belangstelling op komende conferenties aan de orde zullen komen. De herfstconferentie gaf een duidelijk beeld hoe in de klasse zich een marxistische politieke organisatie aan het oplossen van vraagstukken zet, ten behoeve van die klasse zelf.

„Spartacus op de Vesuvius“

Verantwoording der ingekomen bijdragen over de maand Augustus. Door de Amsterdamse Agent werd ontvangen:

a. Vaste bijdragen.
W. v. d. W. f 1.—; J. de G. f 1.—;
J. de G. f 3.—; B. N. 2.50 H. G. L.
f 10.—; N. A. f 2.50, A. R. f 1.25,
S. H. f 0.50, J. L. f 0.50, W. S.
f 4.—; J. v. d. H. f 1.50; J. S. f 1.—;
D. R. f 1.—; L. B. f 1.—; J. B. f 1.—;
P. B. f 1.—, allen te Amsterdam.
B. B. te Z. f 2.—; A. D. te S. f 1.50.
Totaal f 36.25.

b. Losse bijdragen.
Tj. B. f 1.—; T. C. de V. f 2.—;
D. v. d. M. f 0.50, Lezers Barentsz-
buurt f 3.92, Lezers Jordaan f 26.50,
Lezers Spaarndammerbuurt f 8.—,
P. S. f 0.50, allen te Amsterdam.
Kampweek Aug. f 5.85.
Totaal f 52.27.

Over de Uittg. „De Vlam“ ontvangen:
Mw. H.-L. te V. f 1.—; P. J. B. te
A. f 2.—; A. V. te W. f 1.—; J. H.
te A. f 1.—; B. v. d. T. te R. f 7.—;
G. V. te Z. f 2.—; C. H. te R. f 1.50,
Th. J. te H. f 1.—; Mw. E. B. te B.
f 2.50, N. N.-L. te Den H. f 2.70,
J. T. te S. f 1.—, kleinere bijdragen
f 0.50. Totaal f 23.20.
Agent te Scheveningen f 2.73.
Agent Den Haag f 4.46.

Totaal generaal over Aug. f 118.91.

Strijd om de Centrale Wereldbeheersing

Vervolg van pag. 2 1e kolom

vorming van twee wereld-uitbuitingsgebieden, ieder voor zich zo krachtig en zo homogeen mogelijk georganiseerd en gereed elkaar naar de strot te vliegen.

Dit is het probleem, waarvoor wij thans ons gesteld zien: het feit dat de sociale verhoudingen in een enorm deel van de wereld door het doordringen en door de nieuwe organisatie van het kapitalisme grondig worden omgewenteld. Want zelfs oude kapitalistische centra zoals West-Europa ontkomen niet aan de noodzaak van aanpassing aan de sociale structuur van het overheersende Amerika. De vraag hoe deze veranderingen er concreet uitzien en welke nieuwe sociale krachten hierdoor in beweging worden gezet, zal het onderwerp zijn van beschouwingen in volgende artikelen.

PRIKKECTUUR

Hoewel we niet meer in de Eeuw van het Kind leven, staat de jeugdige mens nog altijd in het centrum van de belangstelling. D'r werd, wordt en zal van alles worden gedaan, om onze toekomstige opvolgers te vervolmaken. Zowel lichamelijk als geestelijk krijgen ze „het beste van het beste“. De hele Nederlandse mensenfokkerij wordt op nieuwe leest geschoeid. Dag en nacht sloven geleerden, met en zonder baard, zich uit, om de meest prima methoden van opvoeding te ontdekken en tegen vergoeding van een bescheiden salaris of honorarium in boek, tijdschrift of brochure te publiceren.

En ondanks al die ijver van dit onnoemlijk aantal brave lieden, kunnen we slechts één soort succes constateren. Dat is het succes, dat de bedrijvers van de verschillende feilloze heilsleren zelf boeken, wat betreft hun maatschappelijke posities. Met onze lieve kleinen blijft het ondertussen voden.

Gelukzalig hij, die zo nu en dan eris in een omgeving verwijkt, waar ze niet aan één stuk over de tekortkomingen en de gemeenheid en de degeneratie van de tegenwoordige jeugd aan het kankeren zijn.

De volwassenen kunnen niet meer volstaan met het traditionele snoesje: „Toen alsdat ik jong was, toen was alles goed en flink en edel.“ Neen, de maatschappij krijgt last van de hoop der toekomst. Hier kan men zich, met brave praatjes alleen, niet afmaken. Men wil dus het kwaad genezen! Het is alles jeugdzorg, wat de klok slaat! Maar, behalve bij de heel erg vromen, die alle menselijke boosheid aan de erfzonde toeschrijven, is er onder de dames en heren van verschillende schakering een soort stilzwijgende afspraak, om zo weinig mogelijk naar de oorzaken te zoeken. Algemeen ge-

bruikt men een afgezaagd woord, dat langzamerhand, zonder inhoud is geworden: **na-oorlogs-verschijnsel**.

Voor ons Marxisten-is het individu niet zo maar stomweg het kuddedier van de maatschappij, waarin het leeft, maar toch geldt voor ons: De mens is een product van de samenleving.

Is het een wonder, dat een zo rotte gemeenschap zoveel rotte vruchten oplevert?

Wil dat zeggen, dat we de zaak als een hope-loze bekijken?

In geen enkel opzicht! We bekijken ze echter van een geheel andere kant: wij bekijken ook deze moeilijkheden van ons klasse-standpunt. Wij menen, dat de jeugd zo opgevoed moet worden, dat er in de jonge mensen-zelf een willen groeit naar een werkelijk-menselijke samenleving. Wanneer bij de ontwikkeling van een mens het individu niet tot zijn recht komt, dan wreekt zich dat ten nadele zowel van de enkeling als van de maatschappij. Maar let nu eens op de genes-methoden! Kijk eens op de film naar de massa-regie van de grote jeugd-organisaties; je wordt er haast misselijk van. Zo'n vertoning is „als een gespeisterd graf; zo schoon van buiten en vol rottings binnen.“ Geheel in overeenstemming met de omgeving waarin de knoppen en meisjes opgroeien, worden ze zelfs bij hun uittingen van feestvreugde tot een nummer gemaakt.

De volwassenen hebben de jeugd niets te zeggen van werkelijk idealisme en saamhorigheidsgevoel. Men beklagt zich — en terecht —, dat er met

vele jonge kinderen niets te beginnen valt. Maar die niets goeds te zeggen heeft tot jonge mensen, die heeft er ook niets over te zeggen.

Een merkwaardig duidelijk bewijs van de leegheid van het opgroeiende geslacht is een abnormale zucht tot dagdromerij. Het is een vlucht uit de werkelijkheid, zoals we dat bij het opiumschuiven vinden.

Duizenden en nog eens duizenden jongens verlaten de zogenaamde „strips“ of „beeld-detectivromans, handelende over nachtclubs, vrouwen, smokkelcomplotten, barkeepers, gangsters, revolvers.“ („Het Parool“ spant met zijn verhalen „Het schip De Vrijheid“ wellicht de kroon in deze opvoedingsmethoden).

De jongeren geven niet alleen hun laatste cent aan zulke „lectuur“ uit, maar steken zich in de schulden, ja gapen zelfs, als het moet. En, het moet! Hun behoefte moet bevredigd worden.

De Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen heeft onlangs aan alle mogelijke openbare en bijzondere inrichtingen van onderwijs en schrijven gericht, waarin hij een beroep doet op alles, wat schoolmeester is, om het lezen van deze verderfelijke rommel tegen te gaan. Het komt eigenlijk hierop neer, dat ie zegt, zelf onmachtig te zijn, iets er tegen te doen en daarom moet Jan de Onderwijzer het maar opknappen. Zijne Excellentie, minister Th. Rutten, schrijft er niet bij, hoe over een maatschappij denkt, die zulke verweringsverschijnselen voortbrengt. Maar dat was misschien niet aan de orde.

Wel zegt hij in die brief van 19 October: „Het is niet mogelijk tegen de drukkers, uitgeverij of verspreiders van deze „romans“ strafrechtelijk op te treden, terwijl evenmin iets kan worden bereikt door geen papier beschikbaar te stellen, aangezien het voor deze uitgeverij benodigde papier op de vrije markt verkrijgbaar is.“

Naar aanleiding hiervan zouden we de Minister willen vragen: „Mijnheer Rutten, U kent toch als Katholiek het blaadje van Romme wel? Is het u nooit opgevallen, hoeveel prikkellektuur de arbeiders daarin wordt voorgezet? We laten buiten beschouwing de direct anti-communistische artikelen, waarin volgens oud recept „de duivel nooit zwart genoeg gemaald kan worden.“ Maar kijkt U bijvoorbeeld eens naar „De Volkskrant“ van 4 November 1948, blad. 5 onderaan. Heus, meneer de minister, van zoietis is een prachtige strip te maken, als Aafjes der nog wat bij rijmelt en de tekenaar van onze gedenkplaat zet er een vrouwmens of wat naast, dan stelen ze er niet voor, maar de bloem van Neerlands jongelingschap doet een regelrechte moord om in het bezit te komen van zoietis fraais.“

We zullen er maar niet veel van afdrukken. Voor onze lezers is het voldoende, de koppen onder de ogen te krijgen: „IK VERKOOS DRIEMAAL DE VRIJHEID — VEERTIG VERBETEN POLITIEMANNEN VINGEN GERRIT DE STOTTERAAR — HET LEVEN VAN EEN GEHATE KRUIMELDIEF — ACTIE! — GEVLOGEN — VROUW IN HET SPEL — GERRIT EN DE PADVINDERS — GERRIT OP GANG — EEN BONDGENOTE.“

Rest ons alleen nog maar te vragen, of Romme dat papier ook allemaal op de zwarte markt koopt?

DE VLAM EN EEN NIEUW BEGIN

In ons nummer van 23 October plaatsten wij, naar aanleiding van een beschouwing in het weekblad „De Vlam“ getiteld „Nieuw Begin“, een hoofdartikel. Het onderwerp betrof de vraag, hoe de groei van de nieuwe arbeidersbeweging kon worden bevorderd. Wij meenden, dat de aandacht die deze kwestie ook in Vlamkringen had getrokken, waarvoor zelfs een conferentie van lezers was gehouden, waarin stellingen waren aangenomen, die naast het artikel in „De Vlam“ waren afgedrukt, wel zo groot was, dat wij aan deze zaak een hoofdartikel mochten wijden.

Want, uit de aard van de zaak, heeft het vraagstuk ook onze aandacht.

Ons artikel gaf uitdrukking aan de bereidheid, elke beweging te ondersteunen, die gericht is op het zelfstandig worden en handelen van de klasse en die de mogelijkheid in zich draagt, dat die klasse strijden gaat voor een socialistische orde, een orde van vrije en gelijke producenten.

Een nieuwe beweging van de arbeiders zal daarom zijn kracht en ook zijn begin daar moeten vinden, waar de arbeiders gedwongen zijn hun georganiseerd verzet tegen de kapitalistische uitbuiting aan te vatten, n.l. de bedrijven. Reeds daarom kan, noch een organisatie als Spartacus, noch één van de Vlamgroepen, als verzamelpunt voor het wekken van zodanige nieuwe beweging zelf dienen. Daarover moet men het eerst eens zijn en „De Vlam“ is hier niet erg duidelijk.

Een andere kwestie is, of socialisten die thans georganiseerd zijn in verschillende politieke richtingsbewegingen, maar wier denken voldoende aandrakingspunten heeft om onderling beraad en wellicht het uitdragen van bepaalde gemeenschappelijke inzichten in de klasse, mogelijk te maken, wellicht daartoe zouden kunnen besluiten. Ons inziens zou dit zijn toe te juichen.

Wanneer die mogelijkheid wordt overwogen, dan behoeft het niet uitgesloten te worden, dat daarin bestaande organisaties medewerking verlenen. Maar waar elk van de daarvoor in aanmerking komende organisaties hun politiek verleden hebben, is het niet juist, dat één zich het monopolie van „verzamelpunt“ aanmatigt. Dit was ons bezwaar tegen de plannen van „De Vlam“. En dit gold temeer, omdat „De Vlam“ in haar verleden nauw was verbonden met de Partij van de Arbeid — wij denken b.v. aan de jongste verkiezingstijd — en zij ook, blijkens haar propagandavoor de Verenigde Staten van Europa, de illusie van het staats-socialisme nog met zich droeg, mischten zelfs draagt.

Onze conclusie was dus, dat er inderdaad behoefte was aan een landelijk en internationaal contact, dat de gelegenheid biedt, over alle vraagstukken vrij en diepgaand te discussiëren, maar dat daarvoor geen organisme van een bestaande politieke stroming was te gebruiken. Wij wachten op een nieuw, beter begin.

In één van de laatste nummers beantwoordt „De Vlam“ dit artikel nu als volgt:

Spartacus besteedt meer dan een kwart van zijn ruimte aan de bespreking van onze publicaties. Ofschoon de onbehoorlijke toon ditmaal ontbreekt en men zich tracht te beperken tot „critiek en raad“, kan toch niet gezegd worden, dat men nu inderdaad het gesprek ernstig ter hand wil nemen. Welke zin heeft een gesprek, als blijkt uit de opmerking: „Wanneer er werkelijk een nieuwe arbeidersbeweging groeien moet, strijders van verschillende groeperingen nader tot elkander moeten komen, dan zal het duidelijk zijn, dat daarbij De Vlam niet maar zonder meer kan worden aangemerkt als het verzamelpunt, waaromheen dit dient te geschieden“. De Vlamredactie is vrij van ieder „imperialisme“ in de arbeidersbeweging, maar zij heeft de pretentie, iets gemakkelijker het gesprek op gang te kunnen brengen dan anderen, omdat zij zich van de eigenlijke partijstrijd tot dusver heeft onthouden en omdat zij meent, juist door het achterwege laten van zinloze aanvallen, zoals onlangs het stukje van Theo Maassen tegen Sam de Wolff in Spartacus, een zuiverder atmosfeer voor het gesprek te hebben geschapen. Daar gaat het om en dat heeft men in

de eerste plaats te leren, als het ons vergund is ook eens „critiek en raad“ uit te delen.

Het antwoord zal elke ernstige lezer teleurstellen. Waarom die zure toon? Natuurlijk hebben wij het recht sociaal-democratie en sociaal-democraten te becritisieren. Wanneer dit naar het oordeel van „De Vlam“ op „zinloze“ wijze gebeurt, laat ze dat dan op zijn tijd maar aantonen. Dat kan dan ook nog gebeuren, zonder namen te noemen van de door „De Vlam“ veronderstelde Spartacus-schrijvers, waar men immers weet, dat „Spartacus“ om voor haar goede redenen nimmer ondertekende artikelen plaatst. En wanneer „De Vlam“ tegen onze kritiek bezwaren heeft, laat ze dat dan vooral gemotiveerd doen, dan wordt het inderdaad minder zinloos.

Maar dit zij in het voorbijgaan opgemerkt, want wat heeft deze zaak te maken met het artikel „Nieuw Begin“? Het heeft er veel van, dat niet wij, doch de Vlam-redactie aan het „spartelen“ is. Wij gunnen haar graag „pretenties“, maar voor studie, overleg en propaganda om de mogelijkheid van een nieuwe arbeidersbeweging te bevorderen, is meer nodig en toch zeker de bereidheid van diegenen, die men op een verzamelpunt wil betrekken. Hen uit te nodigen aan Vlamgroepen mede te werken, brengt de zaak geen stap verder, is een propagandamiddel.

AAN ONZE PROEFABONNEES

Deze week ontvangt u voor de tweede maal een proefnummer. We gaan daarmee nog enkele keren door. We vinden het echter goed een afzonderlijk woordje tot u te richten. Het betreft het aanduiden van hetgeen Spartacus wil. Ook u zal de teleurstelling in de arbeidersbeweging niet bespaard zijn gebleven, en ook u zult zich voor de vraag zien geplaatst hoe het toch mogelijk is, dat de in het verleden met zoveel geestdrift gevoerde arbeidersstrijd en de strijd om het socialisme, zozeer is vastgelopen. Onverschoffig of wij dit door persoonlijke ervaring, dan wel door het lezen over de vroegere arbeidersbeweging weten, voor ons allen staat vast, dat we in een slop zijn geraakt. Hoe velen vragen zich af, wanneer zij de praktijk der oude z.g. socialistische partijen nagaan. „Is dit nu socialisme?“

Het stellen van die vraag is goed. Maar zo vaak moest worden geconstateerd, dat zij, die daarop een ontkennend antwoord gaven, daarna zelf de moed in de schoenen lieten, zakken en in passiviteit ondergingen.

Daarin gesterkt door de marxistische methoden van maatschappij-onderzoek, heeft Spartacus de kwestie aan een positiever gestelde vraag onderworpen: Wat is Socialisme?

Geconstateerd werd, dat overal als gevolg van de gehele maatschappelijke tendens naar kapitalistische machtsconcentratie, de rol van de staat in het economische leven wel is waar toeneemt, maar dat daarbij de uitbuiting van de arbeidersklasse niet afneemt, zelfs verscherpt wordt. Zo wees het gehele onderzoek uit, dat langs de weg van beheersing van het maatschappelijke leven door de staat geen socialistische maatschappij kan worden bereikt. De totalitaire staat neemt de taak van de individuele uitbuiting over en maakt de onderwerping van de arbeider slechts groter.

Wij moeten vaststellen, dat „De Vlam“, die een nieuw begin zo belangrijk vindt, op de positieve bezwaren, door ons ingebracht tegen de door haar gevolgde weg, met geen enkel woord is ingegaan. Nog wachten wij op haar antwoord inzake die bezwaren. Zij luiden:

1. Waarom moet „De Vlam“ met haar politieke verleden, het verzamelpunt zijn voor dit nieuw begin?
 2. Meent De Vlam, dat het wekken van de eigenlijke nieuwe arbeidersbeweging het werk is van bestaande politieke organisaties, of erkent zij, dat dit de taak van de arbeiders zelf is, voornamelijk die in de bedrijven?
 3. Aanvaardt „De Vlam“ nog steeds in de vorm van de Verenigde Staten van Europa, de verwezenlijking van het socialisme door de staat? Zo ja, dan is zij minder dan iets of iemand geschikt voor zulk een nieuw initiatief.
 4. Wanneer de laatste vraag ontkennend wordt beantwoord, wanneer zij werkelijk het socialisme wil propageren, als een gemeenschap van vrije en gelijke producenten, acht ook zij dan niet een nieuw initiatief wenselijk, om al diegenen, die op die basis de zelfbeweging en organisatie van de arbeidersklasse voorstaan, te brengen tot een vrije samenwerking, teneinde dit door gezamenlijke studie, beraad en propaganda te bevorderen?
- Zoals gezegd, wij wachten te deze opzichte op een..... nieuw begin.

DE UITBUITING

kan slechts worden opgeheven, wanneer volgens de oorspronkelijke uitgangspunten van het marxisme, de arbeiders zelf en collectief hun werktuigen, de productiemiddelen, beheersen. Door middel van de arbeidersraden kan de arbeidersklasse dat alleen verwezenlijken. Alleen dat voert tot socialisme.

Dit is de les die de arbeiders uit de ervaringen van de kapitalistische ontwikkeling moeten gaan begrijpen. Rijker door deze les, moeten wij allen de moed hebben opnieuw te beginnen. Al het oude moet daarbij worden afgeleerd ook het vertrouwen in bewegingen, die de arbeiders binnen de oude staatspolitieke parlementaire strijd willen houden. Immers die partijen proberen niet anders dan de arbeiders te binden in een van de imperialistische fronten, waarvan hun kapitalistische staat deel uit maakt.

Een nieuwe arbeidersbeweging moet dus ontstaan, een werkelijke beweging van de arbeiders zelf. De ervaringen opgedaan in hun verzet tegen de tegenwoordige orde, zullen daartoe leiden. Maar Spartacus wil dit alles bevorderen en propageren. Het blad heeft daarbij ook aanspraak op uw belangstelling en op uw steun. Wij verzoeken u daarom in de komende weken vanuit deze gezichtshoek ons blad te willen beoordelen.

Mededeling van de Redactie

Zij, die een bijeenkomst in onze krant aangekondigd wensen te zien, verzoeken wij, te zorgen dat het bericht uiterlijk de Zaterdag vóór het verschijnen van ons nummer in ons bezit is.

VERGADERINGEN:

23 November a.s., 8 uur, ingebouw „De Arend“, Planciusstraat, vrouwenvergadering. Onderwerp: „Opvoeding“. Planciusstraat te bereiken met lijn 12.

27 NOVEMBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 47

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Hebt U er ook genoeg van?

In de Juli-dagen van dit jaar werkte de partij van Mr. Stikker, de Partij voor Vrijheid en Democratie, tijdens de verkiezingscampagne voor de Tweede Kamer, met ontzaglijk grote plakaten, waarop Soekarno was afgebeeld met hamer en sikkel op zijn fez. Onder dit portret stond onder meer: „De Republiek Indonesië. Hebt U er ook genoeg van? Stemt dan lijst 6.“

Mr. Stikker is nu als minister enkele weken geleden naar Djokja geweest. Voerde daar besprekingen met de Republikeinse autoriteiten, kwam vol optimisme en met een brief van de republikeinse minister-president Hatta, bestemd voor de Nederlandse regering, terug en is plotseling de gangmaker geworden voor een nieuw rechtstreeks overleg van beide regeringen om tot een accordé te komen.

Plotseling heeft Mr. Stikker er blijkbaar toch niet „genoeg van“ om met de republikeinse regering verder te onderhandelen. Het moet wel een bijster vreemde indruk maken, dat het in dit geval nu juist de enige minister van de partij voor vrijheid en democratie moet zijn, die de vastgelopen onderhandelingen weer op gang brengt. Nog wonderlijker lijkt het, dat dit op gang brengen niet geschiedt door de minister van Overzeese Gebiedsdelen, Mr. Sassen, noch door één van de in Indonesië regelmatig vertoevende Nederlandse hooggeplaatsten, maar door de minister van Buitenlandse Zaken. Er zou haast reden zijn daaruit te concluderen, dat er nu werkelijk sprake is van een erkenning van de volledige onafhankelijkheid van de Republiek Indonesië.

Natuurlijk is dat niet in het minste waar. Maar hoe moeten wij dit alles dan verklaren?

Meermalen hebben wij in onze krant uiteengezet, dat er in feite geen sprake meer is van een onafhankelijk, kapitalistisch Nederland. Wij hebben wel eens de indruk gehad, dat velen ons van overdrijving beschuldigen, wanneer wij dit stelden en er aan toevoegden, dat de Ne-

derlandse politiek dus niet werd bepaald door de partijverhoudingen in dit land. Ja, dat welke partij of partijen ook het kabinet samenstelden, de Nederlandse politiek werd bepaald door de internationale toestand en daarbij vooral door de eisen die het imperialistische Amerika stelde. Wat zich de laatste weken met betrekking tot Indonesië heeft voltrokken, is echter een dusdanig sterk bewijs van onze opvattingen, dat wij menen goed te doen daarop nog eens uitdrukkelijk de aandacht te vestigen.

Geheel het Verre Oosten is in gisting, een gebied dat zo ruwweg geschat een bevolking van rond 1000 miljoen mensen omvat. Overal rebelleert de grote massa tegen de oude maatschappelijke verhoudingen. Hoewel in het algemeen niet kan worden gesproken van een modern proletariaat, als in West-Europa — het proletariaat ontbreekt er overigens ook weer niet —, staan daar overal sociale revoluties op de dagorde. En evenals in Europa botsen daar onder die verhoudingen, de imperialistische tegenstellingen van Amerika en Rusland op elkaar. De op vele punten van dit uitgestrekte gebied telkens weer aan de dag tredende woelingen, bieden Rusland uitstekende gelegenheden zijn ideologische greep op de in beweging komende massa's te vergroten, zijn invloedssferen uit te breiden. De gebeurtenissen in China, waar de macht van Tsjang Kai Tsjek wankelt onder de slagen van de Chinees-communistische le-

ATTENTIE

— We zitten midden in een kwartaal. De meeste regelmatige betalers, agenten en abonnees hebben het verschuldigde dan steeds overgemaakt. De administratie moet dan teren op de nakomers. Ditmaal is de achterstand iets groter dan de vorige keer en dat baart wat zorgen.

Mogen we allen dus dringend verzoeken, het verschuldigde te storten. En wil men dan ook denken aan „Spartacus op de Vesuvius“.

DE ADMINISTRATIE.

gers, hebben de Westerse imperialisten en in het bijzonder ook Amerika veel zorgen gebracht.

„Het Handelsblad“, dat daarvan ook zeker is doordrongen, bracht in zijn nummer van 20 November een kaart van het Verre Oosten, onder de titel: „Communistische vloedgolf over Azië“. Als een zwarte dreiging is in de linkerbovenhoek Rusland afgebeeld. Een gearceerd gebied van China, dat ongeveer de helft van dat land betreft, geeft aan, hetgeen onder de „communistische overheersing“ is geraakt. Tenslotte wordt aangegeven hoe in het Verre Oosten overal, blinkend uit „congressen, terreurdaden, offensieven en opstanden“ de „vloedgolf“ wast. Onder de opstanden komt natuurlijk ook Moeso's opstand in de republiek voor. Wij delen dit slechts mede, om duidelijk te maken, hoe bezorgd het Westerse kapitalisme over de ontwikkeling in het Verre Oosten is.

In de imperialistische politiek van thans is dit gebied van buitengewoon grote betekenis. Krachtige nieuwe hulp aan het China van Tsjang Kai Tsjek, ja een groot nieuw Marshall-plan voor het gehele Verre Oosten, wordt door Amerika met spoed voorbereid. En in dit alles past het streven, om, waar mogelijk, zoals in Indonesië, de rust en geordende verhoudingen te herstellen. Dat is de reden dat Mr. Stikker als het ware in opdracht van het Westerse kapitalisme en vooral Amerika, met kracht naar een oplossing van het geschil Nederland—Republiek Indonesië gingen streven. Thans vervallen alle bezwaren, wanneer men maar met de Indonesische heersende laag der intelligentia tot een regeling kan komen. En men rekent daarbij op hun classesolidariteit.

Het is duidelijk, dat het monopolie-kapitalisme elk verzet tegen de uitbuiting der onderdrukte klassen en volken buiten de Russische orde, tot Russisch „communisme“ zal verklaren. Het is eveneens duidelijk, dat Rusland steeds zal pogen zulke sociale bewegingen voor zijn machtsvergroting te benutten.

Wat voor ons geldt, geldt ook voor de in beweging komende massa's in het Oosten. Steeds worden wij gebruikt voor anderer belangen. Wij zullen ons daartegen moeten verweren. Zij in het Oosten, wij in het Westen.